

Első fejezet

Bár az éjszaka lassan a hatalmába kerítette a Cato Neimoidia nyugati féltekéjét, ám az ostromlott világ felszínén megjelenő színes villanások ezrei valóságos fényorgiává varázsolták a sűrűsödő félhomályt. A Gunray helytartó fenséges erődjét övező manaxerdőben klóncsapatok és harci droidok gyilkolták egymást könnyörtelenül, gépies pontossággal.

Az erdő mélyén izzó energianyaláb vont kékes derengésbe egy facsoportot: Obi-van Kenobi fénykardja.

Egyszerre két járórdroid rontott a Jedi-mesterre. Obi-van szempillantás alatt megvetette a lábát, villámgyorsan jobbra, majd balra rántotta magasra emelt energiapengéjét, és háritotta ellenségeinek lövéseit. A visszavert lézernyalábok telibe találtak a droidokat, amelyek hangos csörömpölés kíséretében darabokra szakadtak.

Obi-van nyomban folytatta az útját.

Bevetődött az egyik hatalmas rovar alá. Az ízelt lábú, óriási ám békés teremtményt Neimoidia népe a termés betakarítására használta. Obi-van felpattant a szelvényekre osztott test alatt, és annak fedezékében rohant tovább. A fellegvár védőpajzsáról lepattanó, és a fák közé, az agyagos földbe csapódó sugárlövedékek kísérteties fénybe borították a fákat, melyeknek vaskos törzse egy-egy pillanatra hosszú árnyékokat vetett a talajra. Az öt méter hosszú kombájnrovarok ügyet sem vetettek a körülöttük tomboló összecsapásra, állhatatos léptekkel törtettek egy, az erdő közvetlen közelében álló domb felé.

Lemetszett ágakból álló rakományukat vagy a csáprágóik között, vagy felívelő hátukon szállították. A végeérhetetlen, ritmikus rágcsálásukat kísérő recsegő-ropogó hangok különös, borzongató háttérzajt szolgáltatottak a mennydörgő robbanásokhoz és a sugárlövedékek sístergő süvítéséhez.

Obi-van hirtelen szervomotorok halk zümmögését hallotta bal felől, míg jobb felől figyelmeztető kiáltás harsant:

– Bukj le, mester!

Anakin még ki sem ejtette a száján az utolsó szótagot, amikor Obi-van térdre vetette magát, miközben a föld felé fordította villódzó fénykardját, nehogy felnyársalja vele egykori padavanját, aki szabályosan repült felé a levegőben. Hirtelen elmosódott körvonalú, tompán bűgő energianyaláb villant el félkörben a nagymester háta mögött. Felforrósodott fém és elégett műanyag bűze kezdett terjengeni a levegőben, ezzel egy időben egy lövészdroid hosszú, keskeny feje zuhant a földre, legfeljebb egyméternyire Obi-vantól. A fej szikrát hányva gurult még néhány lépésnyit, mialatt szenttelen géphangon ismételtette:

– Adás vége, adás vége, adás vége...

Obi-van továbbra is térden állva szempillantás alatt megpördült, így még éppen végignézhetette, hogy a nyurga droid összeroskad. Nem volt abban semmi új, hogy Anakin megmentette az életét, de az ifjú Jedi energiapengéje mintha egy kissé túl közel került volna a nyakához. Obi-van meglepetten pislogott néhányat, majd felemelkedett a földről.

– Majdnem levágtad a fejemet – szólalt meg szemrehányó hangon.

Anakin a teste mellé eresztette a fénykardját. A szeme jókedvűen villogott a csata lüktető fényében.

– Sajnálom, mester, de a fejed éppen ott volt, ahová vágnom kellett.

Mester.

A tiszteletteljes megszólítással nem egy padavan tüntette ki mentorát, hanem egy Jedi-lovag a Jedi-tanács egyik tagját. A

ketjük között valaha létezett köteléket szertartásosan elmet-
szették, miután Anakin néhány vakmerő cselekedettel tanúbi-
zonságát adta felkészültségének. A fiatal Jedi ujjasa, magas
szárú csizmája és combjaira feszülő nadrágja fekete volt, akár
az éjszaka. Az arcán sebhely vöröslött, amelyet az Assaj Vent-
resszel vívott párbajban kapott. Mechanikus jobb kezén a kö-
nyökéig érő kesztyűt viselt. Az elmúlt hónapok során nem vá-
gatta le a haját, így annak fürtjei immár a vállát verdesték. Az
arcát viszont simára borotválta, nem úgy, mint Obi-van, aki-
nek erős állkapcsát kurta szakáll borította.

– Gondolom, hálásnak kéne lennem, mert oda vágta, aho-
vá kellett, és nem oda, ahová szeretted volna – jegyezte meg
epésen Obi-van.

Anakin szélesen elvigyorodott.

– Én még úgy tudom, hogy ugyanazon az oldalon állunk,
mester! – válaszolta derűsen.

– Igen, de ha csak egyetlen pillanattal elkésem...

Anakin távolabbra rúgta a droid sugárvetőjét.

– A félelmeid csak az elmédben léteznek – válaszolta egy-
szerűen.

– Viszont fej nélkül nehéz lenne elmélkednem, ugyebár? –
vágott vissza Obi-van, majd megforgatta a fénykardját, és a
szabályos sorokba ültetett fák között nyíló széles folyosó felé
biccentett. – Arra parancsolj...

Ismét futásnak eredtek. Az Erőből merítve gyorsaságot és
ügyességet, emberfeletti sebességgel törtettek a céljuk felé. A
manaxerdőben a rohamot megelőző tűzcsapás áldozatainak
maradványai – lövészdroidok darabjai – heverték mindenfelé.
Más droidok megtépázott bábokként himbálóztak az ágakon,
ahová a robbanások lökéshulláma hajította őket.

Egyes területeken hatalmas lánggal lobogtak a lombok.

Az egyik fa tövében két megperzselődött, jószerével csak
karokból és felsőtestből álló droid a feljük száguldó Jedikre
emelte a sugárvetőjét. Válaszképpen Anakin felemelte a bal
karját, és az Erő közvetítésével hatalmasat taszított rajtuk. A

két droid berepült a fák közé, egyenesen egy irtózatosságnak kellős közepébe.

A Jedik hirtelen jobbra kanyarodtak, és átcikáztak a velük párhuzamosan, oszlopban haladó rovarok között. Pillanatok alatt átvágtak egy derékmagas bozóton, amelynek valahogyan sikerült megkapaszkodnia a máskülönben gondozott gyümölcsösben. Egy széles öntözőcsatorna partján bukkantak ki a fák közül, amelynek vizét az erődítményt három oldalról határoló tó táplálta. A nyugati égbolton három *Venator*-osztályú, ék alakú rohamcirkáló lebegett a száguldó felhők alatt. Északon és délen az ég maga volt a káosz. Élénk színekben pompázó ion- és lézerlövedékek cikáztak keresztül-kasul mindenfelé. A fellegvár védőpajzsán kívül eső ütegekből skarlátvörös fénycsíkok valóságos özöne áramlott felfelé. A félsziget végéből kiemelkedő lépcsőzetes erődítmény távolról szemlélve a Kereskedelmi Szövetség anyahajóinak parancsnoki tornyára emlékeztetett.

A Köztársaság csapatainak gyűrűjébe zárt hatalmas építmény mélyén lapult a Kereskedelmi Szövetség vezérkara.

Miután a köztársaságiak megszállták Deko és Koru Neimodiát, vagyis két kulcsfontosságú világot, és ostrom alá vették a szülőbolygóját, Gunray helytartó jobban tette volna, ha a Szeparatista-tanács többi tagjához hasonlóan visszavonul a Külső Gyűrűbe. Csakhogy az ésszerű gondolkodás sosem volt a neimoidik erős oldala. Ráadásul a helytartó vagyonának túlnyomó része a Cato Neimoidián maradt, márpedig ő úgy érezte, hogy nem élhet meg az évek hosszú sora alatt szerzett javak nélkül. A hátában a Köztársaság hadihajóival sikerült beszöknie Cato Neimoidiára, azzal a szándékkal, hogy kiüríti a fellegvárat, mielőtt az elesik. Ám a Köztársaság csapatai már várták. Élve akarták kézre keríteni, hogy bíróság elé állíthassák számtalan, az elmúlt tizenhárom év során elkövetett bűncselekmény vádjával.

Obi-van és Anakin immár négy standard hónapja távol volt Coruscanttól. Ám mivel Cato Neimoidia közel esett a Köztár-

óság központjához, most, hogy az utolsó szeparatista bázisokat is felszámolták a Magban és a Kolóniákon, bizvást számíthattak arra, hogy napokon belül hazatérhetnek végre.

Obi-van hirtelen zajt hallott az öntözőcsatorna túlsó partjáról.

Néhány pillanattal később négy klónharcos kúszott ki a szemközti oldalon sorakozó fák közül. A páncélos katonák azonnal tüzelőállásokat foglaltak a csatorna partján heverő, a víz által simára csiszolt sziklák között. Messze, a hátuk mögött egy lezuhant leszállóegység lángolt a fák között. A gép függőleges vezérsíkja magasan az összefüggő lombkoronák fölé meredt, így jól látszott rajta a Galaktikus Köztársaság nyolcsávos harci emblémája.

Hirtelen egy rohamcsónak siklott ki a csatorna kanyarulatából, és a várakozó Jedik felé vette az irányt. Az orrában álló, Cody nevű klónparancsnok kézjeleket adott a parton lapuló katonáknak, akik azonnal szétfutottak, hogy biztosítsák a környéket.

A klónok a sisakjukba épített rádión keresztül is beszélhettek egymással, ám a háború folyamán kidolgoztak egy egyszerű jelnyelvet, hogy elejét vegyék az ellenség lehallgatási kísérleteinek.

A rohamcsónak hamarosan partot ért, és Cody néhány fürgé ugrással a Jedik előtt termett.

– Tábornok urak, üzenetet hozok a légierő parancsnokságától.

– Mutassa! – utasította Anakin.

Cody a jobb kezével aktiválta a bal csuklójára erősített miniatűr holovetítőt. Kék fénykúp áradt ki a készülékből, és háromjuk között megjelent Dodonna hadseregparancsnok hologramja.

– Kenobi és Anakin tábornok urak! – kezdte a főparancsnok. – A felderítő egységeink jelentették, hogy Gunray helytartó és a kísérete az erőd északi oldala felé tart. A légierőnk és a tóparton elhelyezkedő csapataink tűz alatt tartják a védőpajzsot, ám a pajzsgenerátor egy különösen erős bunkerben van, így nehéz elérni. A vadászainkra erős elhárítótűz zúdul az

erőd alsó védőfalain lévő turbólézer lövegekből. Ha önöknek továbbra is szándékukban áll élve elfogni Gunray-t, meg kell kerülniük ezeket a védelmi létesítményeket. Vagyis keresniük kell egy alternatív útvonalat, amely a palota belsejébe vezet. A jelenlegi helyzetben nem áll módunkban erősítést küldeni. Ismétlem, nem áll módunkban erősítést küldeni.

Miután a hologram fokozatosan elhalványulva elenyészett, Obi-van kérdő pillantást vetett Codyra.

– Mit javasol, parancsnok? – kérdezte.

Cody megnyomott néhány gombot a csuklóvetítójén, mire a Jedik előtt, nagyjából derékmagasságban, megjelent az erőd háromdimenziós, kék fényben úszó tervrajza.

– Feltételezve – dörmögte megfontoltan a klónparancsnok –, hogy Gunray fellegvára hasonlít azokhoz az erődökhöz, amelyeket Deko és Koru Neimoidián találtunk, a föld alatti szinteken gombatelepek, feldolgozóüzemek és raktárak lesznek. Innen feljuthatunk a középső szintekre, ahol a lárvák kelteőcsarnokait találjuk. Ezekből a termekből több úton is felsurranhatunk a felső emeletekre.

Cody egy rövid csövű, DC-15-ös típusú sugárvetőt hordozott. A testén azt a fehér páncélt, a fején pedig azt a képkalkotó rendszerrel felszerelt, zárt sisakot viselte, amely az idők folyamán a Köztársaság Hadseregének jelképévé vált. A fehér páncélzatot pillanatnyilag vér- és sárfoltok, horpadások, mély karcolások és koromcsíkok tarkították. A sisak oldalára és a vállpáncélra festett narancssárga sávok Cody rangját jelezték. A jobb felkarján díszelgő csíkok jelképezték azokat a hadjáratokat, amelyekben személyesen részt vett. A hozzáértők egyetlen pillantással felmérhették, hogy a parancsnok harcolt az Aagonaron, a Praesitlynen, a Paracelsus Minoron, az Antar-4-en, a Tibrinen és vagy tucatnyi más világon.

Az elmúlt évek során Obi-van bajtársi, sőt szinte baráti kapcsolatba került számos klónharcossal. Például Alfával, akivel együtt raboskodott a Rattatakon, és Jangotattal, akivel az Ord Cestuson harcolt. A klónok első nemzedékeit a megte-

remtésük genetikai alapjait szolgáltató mandalori férfi, Jango Fett képezte ki. Idővel a kaminoiak nem csupán sorozatban gyártották a klónokat, de a továbbfejlesztésükkel is megpróbálkoztak. Ennek eredményeképpen egyes klónokba az átlagnál jóval több kezdeményezőkézség szorult, sőt jó néhányan bizonyos szintű parancsnoki képességekkel rendelkeztek. Vagyis az elődeikhez mérten sokkal jobban hasonlítottak magára a fejedőszóra, sokkal *emberibbek* lettek.

A háború kezdetén a klónharcosokkal ugyanúgy bántak, mint azokkal a harci eszközökkel, amelyeket irányítottak és kezeltek. Ami nem csoda, hiszen számtalan vonásukban megegyeztek azokkal a harci droidokkal, amelyeket tízezzrel ontottak magukból a Szeparatisták bolygón működő baktoid fegyvergyárok. Ám a hozzájuk való viszony hamarosan megváltozott, ahogy egyre több és több klón esett el a harcmezőkön. A Köztársasághoz és a Jedikhez fűződő megingathatatlan elkötelezettségük révén bebizonyították magukról, hogy hűséges fegyvertársak, akik megbecsülést és együttérzést érdemelnek. Így aztán a Köztársaság haladó gondolkodású főhivatalnokain kívül maguk a Jedi-lovagok is azt javasolták, hogy a második és harmadik generációs klónok már ne sorszámot, hanem valódi neveket kapjanak.

– Magam is úgy látom, hogy ezen az úton valószínűleg feljutunk a legfelső szintekre – vélekedett végül Obi-van. – De ahhoz először be kell hatolnunk a gombatelepek mélyére. Erre is van ötlete, parancsnok?

Cody felegyenesedett, és a manaxerdő felé intett.

– Csatlakozzunk a rovarokhoz – válaszolta.

Obi-van bizonytalan pillantást vetett Anakinra, majd a karjánál fogva néhány lépéssel távolabbra húzta, és fojtott hangon megkérdezte tőle:

– Csak ketten vagyunk. Te mit gondolsz?

– Azt, hogy túl sokat aggódsz, mester!

Obi-van összefonta a karjait a mellkasán, és végigmérte az ifjú Jedit.

– És mégis, ki aggódna a dolgok miatt, ha én nem? – kérdezte félig kihívó, félig tréfás hangon.

Anakin oldalra billentette a fejét, és szélesen vigyorogva válaszolt:

– Vannak arra mások is!

– Világos, Thripióról beszélsz. De mintha te magad építetted volna!

– Arra gondolsz, amire akarsz, mester!

Obi-van résnyire vont a szemét, és kissé gúnyos hangon megjegyezte:

– Kezdem érteni. Ám korábban valamiért azt hittem, hogy Amidala szenátort jobban érdekléd, mint Palpatine főkancellárt. – Mielőtt Anakin visszavághatott volna, sietve hozzátette: – Dacára annak, hogy a hölgy is politikus.

– Ne hidd, mester, hogy nem próbáltam felkelteni Padmé érdeklődését – kesergett hangosan az ifjú Jedi.

Obi-van egy pillanatig hallgatott, majd folytatta:

– Nézd, ha Palpatine főkancellárt valóban aggasztaná a hogyléted, bizonyára elintézné, hogy közelebb kerülj Coruscant-hoz.

Anakin ismét elvigyorodott, Obi-van vállára tette mechanikus jobb kezét, és felsóhajtott:

– Talán így van, mester, de akkor ki vigyázna rád?

Második fejezet

Noha a természet négy roppant erejű lábbal és az alsó állkapcsukból kiálló, éles fogakkal teli csáprágókkal látta el őket, a megtermett rovarok együgyű, jóindulatú teremtmények voltak. Készségesen szolgáltak mindaddig, amíg nem fenyegette őket közvetlen veszély. Lapos fejükön hosszú, vékony csápok lengedeztek, amelyek nem csupán tapogatóként, hanem kommunikációs szervként is szolgáltak, mivel ezekkel érzékelték a társaik által kibocsátott erős feromonokat. Minden egyes rovar képes volt a saját súlyának ötszörösét szállítani. Az őket háziasító neimoidikhez hasonlóan ezek a teremtmények is egyfajta szigorúan hierarchikus társadalomba szerveződtek. Voltak köztük dolgozók, betakarítók, katonák valamint tenyésztők, és valamennyien egy bizonyos távoli királynőt szolgáltak, aki ennivalóval hálálta meg az erőfeszítéseiket.

Obi-vannak, Anakinnak és a Hetes-osztag tagjainak futniuk kellett, hogy lépést tartsanak a rovarokkal, amelyek egy, az erőd alapjánál álló természetes domb felé igyekeztek frissen szedett rakományukkal. Ennek a dombnak az oldalában tágas, kerek bejárat sötétlett. A rovarok fénylő páncélzata jótékonyan elrejtette az embereket a járőröző harci droidok érzékelő-felderítő műszerei elől. De ennél is fontosabb volt, hogy az organikus kombájnok ismerték a fellegvár és a manaxerdő közötti aláaknázott földsávot átszelő biztonságos útvonalakat.

Az oszlopban haladó rovarok gyakran megálltak, hogy a fejüket mélyen leeresztve információt cseréljenek az ellenkező

irányba tartó társaikkal, így a Jedik és a klónok kénytelenek voltak folyton a teremtmények hátsó lábai között maradni. Amint megpillantották az energiapajzzsal védett helytartói rezidenciát, a teremtményeken bizonyos fokú izgatottság lett úrrá. Obi-van gyanította, hogy az erdő felé igyekvők felhívták a társaik figyelmét a fészüket fenyegető veszélyre, amit a Köztársaság folyamatos zárótüze jelentett. A válsághelyzetre adott válaszként katonarovarok kezdtek cirkálni a menetoszlop mellett, és sietve visszaterelték a sorba azokat, akik nyugtalanságukban és zavarodottságukban másfelé indultak.

Ám a fegyelem így is gyorsan felfeslett. Az egyik fedezékül használt rovar váratlanul kitört jobb felé, és nekivágott a kopár földsávnak. Az alatta lapuló klónharcos ahelyett, hogy átugrott volna egy másik rovar alá, vele maradt, így pillanatok alatt a nyílt terepen találta magát.

Obi-van hirtelen kisebb zavart érzett az Erőben, és a következő pillanatban a rovar aknára lépett a jobb elülső lábával.

Az erős robbanás magasra felverte a sziklás talajt, és leszakította a rovar ízelt végtagjának alsó felét. A klónharcos oldalra vetette magát, majd fektében ide-oda gördült, hogy elkerülje a körülötte toporzékoló, megmaradt lábakat. A katona nagy nehezen kivergődött a kétségbeesetten forgolódó teremtmény alól, ám az elkezdett ide-oda táncolni, nyilván azzal a szándékkal, hogy a földre tapossa az immár ellenségnek tekintett embert. Végül a bal hátsó láb egyik erőteljes rúgása leverte a lábáról a klónt. A teljesen összezavarodott rovar megpördült, majd lehajolt, és sziklakemény fejével szörnyű erejű csapásokat mért a számára ismeretlen, fehér valamire.

Az elkóborolt rovar megsebesülése és kétségbeesett harca a társaira is hatást gyakorolt. Mialatt a többség tartotta, sőt az előbbinél is szorosabbra vonta az alakzatot, néhányan kiváltak az oszlopból, amitől a katonarovarok fejvesztett rohangálásba kezdtek. Az egyik teremtmény valahogyan két aknára is rálépett gyors egymásutánban, és a kettős robbanás ereje a levegőbe repítette a hatalmas testet. Ettől a látványtól rettegés lett

úrrá a társain. A menetoszlop pillanatok alatt felbomlott. Betakarítók és katonák menekültek a szélrózsa minden irányába, miközben a klónok és a Jedik minden erejükkel azon voltak, hogy kitérjenek a gyilkos súlyú lábak útjából.

– Maradjatok azokkal, akik még a fészek felé tartanak! – harsogta Anakin.

Obi-van éppen ezen igyekezett, amikor észrevette, hogy az imént össze-vissza döngölt klón talpra áll. A katona az öklével ütögette a sisakjának oldalát, és szemlátomást nem törődött azzal, hogy hová teszi le páncélcizmás lábát. Mialatt tántorogva megindult a társai felé, rárontott egy rémült rovar, a csáprágói közé kapta, és felemelte a levegőbe. A klón a megmaradt erejével ide-oda csavargatta a testét, ám képtelen volt kiszabadulni a derekát szorító erős rágószerv fogságából.

A jelenet láttán Anakin kiugrott a fedezékéül szolgáló betakarító alól. Kesztyűs kezével szorosán megmarkolta a fénykardját, és elnyújtott ugrásokkal száguldott a kopár talajon. Hagyta, hogy az Erő vezesse a lépteit, így biztonságosan elkerülte a föld alatt lapuló aknákat. A rovarok rá sem hederítettek a közöttük cikázó ifjú Jedire, csakis azzal törődtek, hogy a rakományukat megőrizve mihamarabb eljussanak a fészek nyújtotta biztonságba. Anakin egy utolsó, hosszú szökkenéssel a felderítőt fogva tartó rovar előtt termett. A fénykardjának egyetlen, felfelé irányuló csapásával levágta a nyomorult teremtmény csáprágóit, és kiszabadította a klónt. Ettől viszont a rovarkatonák valósággal eszüket vesztették. Obi-van szinte érezte a levegőben terjengő tömény feromonfelhőt, és sejtette, hogy az miféle üzenetet hordoz: *a környéken ragadozók portyáznak!*

A tömegből elnyújtott, magas frekvenciájú visítás hangzott fel. Küszöbön állt a teljes pánik. Az aknák sorozatban robbantak az út mindkét oldalán. És ha mindez nem lett volna elég, hirtelen száznál is több harci robogó rajzott elő a manaxerdő felett gomolygó füstfelhőből. A galaxisszerte használt, egyszemélyes felderítőgépeket lebegtető hajtóművek tartották és

mozgatták a levegőben. Az egyszerű légijármű neimoidi változatára egy duplacsövű sugárvetőt szereltek, amely jóval nagyobb tüzerőt képviselt, mint a lövészdroidok kurta csövű fegyvere.

A támadó kötelék lőtávolságon belülre érve azonnal tüzet nyitott. A droidok mindenre lőttek, ami eléjük került. A szerencsétlen rovarok tucatjával hullottak. A levegőben cikázó energialövedékeken felül a találatot kapott, felrobbanó aknák is tovább tizedelték őket. A sivár földszáv másodpercek alatt mézárszékké változott.

Mialatt Anakin visszafelé igyekezett, a bal kezével tartotta a kiszabadított, bizonytalan léptű klónt, és menet közben a fénykardjával háritotta a kettejükre záporozó gyilkos sugárakat. A Hetes-osztag többi tagja fedezéket keresett, és szakadatlan tüzeléssel ritkították a robogókat.

Cody egy, a domb közelében húzódó keskeny öntözőcsatornához terelte a harcosait. Mire Obi-van odaért, a klónok már csatasorba rendeződve, fedezékbe bújva viszonozták a tüzet. Néhány pillanattal később Anakin is beugrott a sekély árokba, majd óvatosan a földre fektette a sebesültet. A Hetes-osztag felcsere nyomban odakúszott szerencsétlenül járt társához, és óvatosan leemelte róla a formáját vesztett, horpadozott sisakot.

Obi-van a sebesült klónra pillantott. Íme egy arc, amelyet sosem fog elfelejteni. Egy arc, amelyet immár képtelen elfelejteni. Hiába telt el megannyi év, még mindig tisztán emlékezett a Jango Fettel folytatott rövid beszélgetésre és összecsapásra. Végighordozta a tekintetét Codyn és társain. *Egy egész hadsereg egyetlen emberből... De ő volt a megfelelő ember a feladatra.*

A sebesült harcos már utasította a páncélját, hogy adjon be neki egy fájdalomcsillapító injekciót, így aztán valamennyire megőrizte a mozgékonyágát, mialatt a felcser levette róla a mellvértjét, és a késével felhasította a testéhez simuló, fekete alsóruházatát. A rovar csáprágói szabályosan belepréselték a páncélzatot a férfi hasába. A bőre sértetlen maradt, de súlyos zúzódásokat szenvedett.

Mivel az eredetileg 1,2 milliós klónhadseregnek immár csak a fele maradt harcképes, minden egyes harcos élete számított. Kezdetben a vér és a csereszervek – amelyeket a reguláris hadsereg tagjai „tartalék alkatrészeknek” neveztek – bőséggel álltak rendelkezésre, ám amikor a háború a tetőfokára hágott, és a veszteségek az egekbe szárnyaltak, az egyik döntő fontosságú kérdéssé váltak.

– Itt és most nem sokat tehetek – jelentette a felcser Anakinnak. – Szereznünk kellene egy FX-7-es légi egységet...

– Nincs szükségünk droidokra – szakította félbe Anakin. Letérdelt a klón mellé, a bal tenyerét a sebesült hasára tapasztotta, és egy Jedi-gyógy mód segítségével megakadályozta, hogy a klón sokkos állapotba kerüljön.

Hirtelen különös, távoli morajlás vonta magára a csapat tagjainak figyelmét.

Az erőd alsó védőfalán tátongó nyílásokból jókora, kerek tárgyak röpködtek kifelé, majd talajt érve legurultak a meredek lejtőkön. Cody a szeméhez emelte makrotávcsövét, és felfelé figyelt.

– Nem természetes eredetű lavina – közölte, és átnyújtotta Obi-vannak a távcsövet.

Obi-van a szeme elé tartotta a műszert, és várt, hogy a lencsék automatikusan hozzáigazodjanak a szeméhez illetve a távolsághoz.

Azonnal látta, hogy Cody nem téved. A széleseben feléjük gördülő testek valóban nem sziklák voltak, hanem a Szeparatisták arzenáljának talán legrettegettebb fegyverei.

Droidekák.

Harmadik fejezet

A *rombolódroid* néven is emlegetett, gyorsan telepíthető gyilkológépeket a colicoidik tervezték és gyártották, akik mindig készen álltak arra, hogy zűrzavart okozzanak. A puszta lendület, és a párhuzamos sorokba rendezett, kis méretű lebegtető hajtóművek együttes hatása lehetővé tette, hogy a bronziumpáncélos droidok úgy gördüljenek, mintha hatalmas, súlyos labdák lennének. A célpontot megközelítve megálltak, és egyetlen szempillantás alatt szétnyílván, háromlábú lövegtoronnyá alakultak. Minden egyes droidekát saját energiapajzsral, tovább nagy tűzerejű, sugárvető ikerlöveggel szereltek fel.

Mivel ezek a védőpajzsok elég erősek voltak ahhoz, hogy ellenálljanak a gyalogság és a könnyűtüzérség fegyvereinek, de még a fénykardoknak is, a droidekakkal szembeni egyetlen helyes taktikának a menekülés bizonyult. Annál is inkább, mert ezek a harci gépek nem ejtettek foglyokat, így a megadás szóba sem kerülhetett.

De Anakinnak más elképzelései voltak.

– Azonnal kérjen támogatást a nehéztüzérségtől – kiáltotta Codynak, hogy túlharsogja a csatazajt.

A parancsnok habozás nélkül rábólintott. Végül is az utasítást az az Anakin Skywalker adta ki, akit a klónok a „Rettenthetetlen Hős” néven emlegettek maguk között. Viszont jelen volt a „Végtelen Harcosa” is, aki a parancsláncolatban még az ifjú Jedit is megelőzte, így Cody megerősítést várva órá pillantott.

Obi-van biccentett, és odaszólt neki:

– Hajtsa végre!

Cody maga mellé rendelte a híradósát, aki átgázolt a sekély vízen, és hasra vágta magát a parancsnoka mellett. Miután a navigátor megadta a szükséges koordinátákat, Cody megnyitotta a tüzérségi támogatóegységek egyik frekvenciáját, és hadarni kezdett a sisakjába épített mikrofonba:

– Hetes-osztag a Tűzbázisnak. Az egységemet robogók támadják a Jenth-Bacta-Ion szektorban, továbbá hamarosan lerohannak minket az erődből indított rombolódroidok. Azonnali csapást kérünk az adáshoz mellékelt koordinátákra. Taktikai elektromágneses légicsapást javaslak, majd lézertüzet! Vége!

– Az impulzusfegyverek nem válogatnak, parancsnok! – mutatott rá Obi-van.

Cody vállat vont.

– Ez az egyetlen megoldás, uram – válaszolta egykedvűen.

– És szóljon nekik, hogy van egy sebesültünk. Küldjék ide a mobil sebészeti egységet!

Cody továbbította az üzenetet, majd hozzátette:

– Figyelem, bázis, értesítsék a pilótát, hogy tűz alá vett területre kell leszállnia. Zöld füsttel jelezzük a biztonságos leszállózónát, és a sebesült mellett hagyunk két segítőt.

Eközben az osztagparancsnok-helyettes néhány kézjelet mutatott a jobbjaival. Miután az üzenet végigfutott az árok partján hasaló klónok során, valamennyien levették a sisakjukat, és kikapcsolták a páncélzatukba telepített elektronikus rendszereket.

Végül összehúzták magukat, és a fejüket a kezükkel eltakarva meglapultak.

Dél felől harsány, fülsértő süvítés hallatszott, majd egy olyan villanás borította kékesfehér fényárba az eget és a földet, amely egy szupernova fényerejével vetekedett. A két másodperc múlva megérkező mennydörgés hallatán Obi-van úgy érezte, hogy foszlányokra szakadnak a dobhártyái. A körkörö-

sen szétterjedő lökeshullám végigsöpört a földszávon, átszáguldott az öntözőcsatorna felett, majd végigkorbácsolta a máris nagy lánggal lobogó manaxerdőt. Obi-van óvatosan kilesett az árok pereme felett. Elégedetten látta, hogy az északi, az erőd felé eső oldalon az imént tüzelőpozícióba állt droidekák bukácsolva gurulnak-pattognak lefelé a lejtőn. A Jedi ekkor az ellenkező irányba fordította a fejét. A hátuk mögött a robogók úgy zuhogtak a lángoló fák közé, mintha csak elhajított kövek lettek volna.

Az életben maradt rovarok kábultan tántorogtak a földszávon, és menet közben elszórták maguk körül értékes rakományukat.

Pokoli süvítések hallatszottak dél felől, amikor a Köztársaság önjáró lövegei tüzet nyitottak azokat a droidekákra, amelyek valahogyan átvészelték az impulzuscsapást. A védőpajzsok nem bírtak el ekkora tűzerővel, így a gyilkos gépezetek valósággal elolvadtak az izzó energiasugarak találataitól, akár a lángok közé vetett viaszdarabok.

Cody, a sisakját továbbra is a kezében tartva felegyenesedett, és kézjeleket adott a harcosainak.

Obi-van is megértette az üzenetet: *hatvan másodperc, és indulunk a fészek bejáratához.*

A droidoktól való függőségük, a fejlett technika iránti érzéketlenségük, minden természetadta gyávaságuk, kapzsiságuk és aljasságuk ellenére a neimoidik fiatalembernek volt egy meghatározó szakasza, amikor valamennyien végtelenül kiszolgáltatottak voltak. Életük első hét esztendejét lárváállapotban töltötték. Mivel a közös keltetőkhöz folyton meg kellett küzdeniük egymással a korlátozott mennyiségű ennivalóért, korán megismerték az alattomoságból és az önzésből fakadó előnyöket. Az életük első éveiben tápanyagul szolgáló gomba később, felnőtt korukban is rendkívül fontos volt a számukra, mivel ez a bizonyos növényfélések számos faj kedvenc étel-

nek számított galaxisszerte. Hatalmas gombatenyészetekre támaszkodva Neimoidia népe gazdag, úrutazó társadalommá fejlődött. Idővel elég hajóval rendelkeztek ahhoz, hogy magukra vonják a Kereskedelmi Szövetség urainak kapzsi tekintetét, és végül elég droiddal ahhoz, hogy felállítsanak egy saját hadsereget.

Sok kívülálló feltételezte, hogy a különleges ételt – amelyet nem csupán magas tápértéke miatt értékelték nagyra, de a gyógyhatása miatt is – a neimoidik valahogyan a manaxfák lombjából kotyvasztják. Holott a valóságban a levelek és az ágak csupán táptalajként szolgáltak. A fészek mélyének nedves, meleg klímája kedvezett a gomba érési folyamatainak, amelyet tovább gyorsítottak a rovarok szervezetében termelődő enzimek. Aztán a termést már éppen csak egy kicsit kellett módosítani ahhoz, hogy fogyasztható legyen.

Obi-van még sosem járt gombatenyésztő telepen, még a Deko és Koru Neimoidia elleni ostromok után sem. De mihelyt berontott a fészek hatalmasan tátongó bejáratán, nyomban eszébe jutottak a réges-régi eligazításon kapott információk.

Nyomban megpillantotta az összerágott, félig megemészített, gondosan rétegekbe rendezett manaxleveleket, az ághalmokat és más, bomlófélben lévő szerves anyagokat, a rovardolgozókat, a munkálatokat felügyelő droidokat, továbbá a különféle osztályozó-, rakodó- és szállítójárműveket. Viszont egyetlen neimoidi sem tartózkodott a hatalmas, természetes eredetű üregben, ami megfelelt az egyik legfontosabb alapelveknek, melynek értelmében mindenféle fizikai munka egyenlő a szentségtöréssel. A gombacsírák, ezek a nyálkás, betegesen fehér gombócok a domb mélyének örök sötétségbe burkolózó üregeiben kapták meg a növekedésüket felgyorsító, részben természetes, részben mesterséges eredetű vegyületeket. A neimoidik aztán a beérett termés egy részével a lárvákat táplálták, a java részét azonban becsomagolták és behajózták a fellegvár alapjait is képező felső szinteken.

Cody szétküldte a harcosait, hogy biztosítsák a területet. A hátvédet alkotó párosra még rálöttek néhányszor az aknamező felett köröző robogók, ám a droidok a barlangba már nem mertek berepülni.

A Hetes-osztag felcsere odasietett a két Jedihez, és figyelmeztette őket:

– Tábornok urak, azt javaslom, hogy készítsék elő a légzőkészülékeiket. Valószínűleg nem kell behatolnunk a fészek legmélyére, de így is fennáll az esélye annak, hogy a levegőben lebegő spórákkal találkozunk.

– Mondja, őrmester, mérgezőek? – kérdezte Obi-van, aki aggodalmas képpel meredt a klónra.

– Nem, uram, viszont kedvezőtlen hatást gyakorolnak az emberi lényekre.

– Egészen pontosan? – szólt közbe Anakin.

– A hatást általában „zavart viselkedésnek” nevezik, uram – válaszolta a klón. – Ahhoz az állapothoz hasonló, amely nagy mennyiségű alkoholos ital elfogyasztása esetén jelentkezik.

– Ez esetben megfogadjuk a tanácsát, őrmester! – jelentette ki Obi-van, és odabiccentett Anakinnak.

A Jedi-mester bal kezének ujjai éppen rátaláltak az egyik övtáskájába rejtett apró készülékre, amikor sugárlövedékek kezdtek záporozni a barlangba. Az energianyalábok telibe találtak két klónt, akik mindketten hanyatt zuhantak.

A váratlan támadás az egyik oldalsó járat felől érkezett, amelynek kerek torkolata felett vaskos, kétfelől sínekre erősített páncélajtó függött. Anakin máris az alagút felé rohant. Mindkét kezével a fénykardjának markolatát szorította, és a felé röpülő sugarak zömét visszaverte oda, ahonnan kiindultak: a sötétlő nyílásba.

Obi-van oldalra szökkent, és a magasba lendítette fénykardját, hogy elkapjon két sugarat, amelyeket Anakin elengedett maga mellett. Az egyiket visszaküldte a forrásának irányába, míg a másikat szántszándékkal úgy hárította, hogy lefelé irányuló szögben induljon tovább. Az izzó energianyaláb vissza-

pattant a simára csiszolt sziklapadlóról, felröppent a mennyezetre, onnan átszáguldott egy falra, majd még egyre, végül te-
libe találta az alagút kapujának kapcsolótábláját.

A készülék heves szikrazápor kíséretében rövidre zárt, és a
vaskos fémlemez hangos döndüléssel lezuhant.

Anakin kikapcsolta a fénykardját, sarkon fordult, és miután
elismerően fejet hajtott, fennhangon megjegyezte:

– Szép munka volt, mester!

– A csodálatos hármas számú formagyakorlat – válaszolta
Obi-van látványos nemtörődömséggel. – Egyszer neked is ki-
kellene próbálnod!

– A védekezésben mindig is jobb voltál nálam – ismerte el
az ifjú Jedi, majd sietve hozzátette: – Én viszont jobban ked-
velem a támadó harcmodort.

– Hiába, mestere vagy a szépítő kifejezéseknek – dohogott
Obi-van.

– Kenobi tábornok! – harsant a híradós klón hangja az üreg
átellenes végéből. – A helyi felderítők most jelentették, hogy
Gunray helytartó a kíséretével a dokkok felé tart. Csadroid-
ok védik őket, amelyeknek egy másik csoportja éppen erre
jön.

Anakin a mesterére pillantott.

– Egyikünknek el kell térítenie a droidokat – vetette fel.

– Egyikünknek, naná – ismételte Obi-van, majd felsóhajtott:

– Mintha ezt már eljátszottuk volna néhányszor...

– Ez az egyik szép vonása a mi kettőnk viszonyának, mes-
ter. Te elcsalogatod a testőröket, én elkapom Gunray-t. Még
sosem vallottunk kudarcot, igaz?

– Bizonyos szempontból, Anakin – dörmögte Obi-van. – Bi-
zonyos szempontból...

– Hát jó! – vágta rá Anakin. – Akkor ezúttal én leszek a csali.

– Annak semmi értelme – tiltakozott nyomban Obi-van, és
hevesen megrázta a fejét. – Mindenki csinálja azt, amihez a
legjobban ért!

Anakin képtelen volt elfojtani diadalmas vigyorgását.

– Tudtam, hogy hallgatsz az okos szóra, mester! – örvendezett, azzal kiválasztott és maga mellé intett négy klónt. – Ti velem jöttök!

– Igenis, uram! – recsegték a klónok egy szólamban.

Obi-van a Hetes-osztag megmaradt tagjaival elindult a turbóliftek felé. A Jedi-mester alig tett meg néhány lépést, amikor hirtelen megállt, visszafordult egykori tanítványa felé, és rászólt:

– Anakin! Jól tudom, hogy szívesen leszámolnál ezzel a Gunray-vel, de akkor se vedd személyes ügynek. Ne feledd, élve akarjuk őt!